

Ch&#v nói n&#u n&#&#ng đã xong rồi, ch&#ng nào mu&#n cúng thì kêu ng&#&#i trong b&#p d&#n ra.

Anh ngóng ra con đ&#&#ng v&#ng ng&#t ch&#y v&#t ngang nhà, kêu ch&# thêm chút n&#a, “còn s&#m...”. Gi&#ng anh l&#y b&#y, vì cái v&#t n&#ng sáng xiên vào hàng ba đã s&#p đ&#ng d&#y th&#ng l&#ng đi ra kh&#i đó rồi. Nghĩa là đã s&#p tr&#a. Ch&#c con Ba H&#nh đã chèo xu&#ng qua kh&#i doi Ch&#L&#, th&#ng T&#Th&#nh c&# vét thêm cu&#c xe ôm n&#a, cũng s&#p ghé qua. Năm Vui bi&#t đâu đón xe đò &# đ&#u l&#th&# M&#&#i, ho&#c đã lên xe rồi nh&#ng xe ch&#t máy đ&#c đ&#ng. M&#i ng&#&#i s&# v&# đ&# m&#t, anh tin v&#y.

Hôm nay là gi&# bà già. Năm nào v&# anh cũng l&#ng l&#ng chu&#n b&# n&#u sáu mâm. Sáng qua ch&# b&#ng h&#i năm nay mình có tính làm g&#n không. Anh n&#t, “n&#u v&#y ai ăn ai nh&#n, bà con c&#&#i tui thúi đ&#u...”, rồi dùng dùng đá s&#p gi&#n c&#i, đi te te ra mé đ&#a, &# ch&# đ&#i qu&#ng ch&#i. L&#&#i ch&#i c&# v&#&#ng l&#i đâu đó, anh nh&#y ào xu&#ng, ng&#&#i đ&#m đ&#a n&#&#c. V&# t&#n ng&#n ngó theo ch&#ng, ch&#m thêm c&#i vào n&#i bánh tét, nghe cay x&#m t&#mũi, dù gió đã mang khói ng&#&#c phía khác. Ch&# nh&# gi&# năm ngoái đ&# đ&#n m&#y mâm, đ&#n đ&#p xong c&# nhà bu&#n nh&# con ch&#&#.

Gi&# đó anh không u&#ng gi&#t r&#&#u nào, l&#c v&#ng su&#t bu&#i chi&#u nh&# đã chìm lút không d&#y đ&#&#c n&#a. C&# nhà v&#n nh&# l&#n say cu&#i c&#a anh là vào mùng ba tháng sáu năm kia. H&#nh c&# quang c&#nh hôm đó : tr&#i r&#t th&#p, gió c&#n ào và trong nhà ngh&#n đ&#c không khí b&#nh t&#t. Mùi lá xông gi&#i c&#m, mùi đ&#u c&#l&#, mùi chi&#u g&#i &#m &#&#t... ám lên g&#&#ng m&#t c&#a nh&#ng ng&#&#i l&#&#n l&# quanh cái gi&#&#ng t&#i, n&#i tia anh n&#m thoi thóp. Cu&#i chi&#u anh đi nh&#u v&#, h&#i th&# anh góp vào cái không khí v&#n không m&#y đ&# ch&#u thêm cái mùi h&#n l&#n m&#a. Khi lo&#ng cho&#ng ngang qua ch&# ông già, anh l&#nh&#e v&# vai x&#&#ng x&#u c&#a tia c&#&#i kh&# kh&#, chi&#n h&#u b&#a nay ng&#i u&#ng vài ly đi ch&#, chân anh đá trúng b&# n&#&#c ti&#u làm nó v&#ng tung t&#e. Ông già nh&#t nh&#t, đ&#m ng&#c nói, “th&#ng tr&#i đánh này không ph&#i con tao”. Nói xong ông già c&#m kh&#u, ba b&#a sau ông qua đ&#i.

Mày không ph&#i con tao. Câu nói h&#t h&#i ch&#ng g&#y đi t&# mi&#ng c&#a m&#t ông già đau sát chi&#u, l&#i m&#nh m&# đ&#n m&#c xuyên qua vách, qua tai, va đ&#p vào não c&#a dân X&#o Quao. Ng&#&#i ta nói h&#n chi&#p chân mày r&#m r&#t c&#a anh không gi&#ng ông bà già x&#u nào. H&#nh n&# ra anh cao ráo

hán máy đáa em. Há nhác nhau, đán đó ông già tháng Sáng đi buôn đáng mía mái chuyán cháng năm báy báa mái đáo qua thăm nhà. Há nhá anh là đáa bá ông già đánh đòn nhiáu nhát, có lán ông còn trái anh vô gác cái bá đái cá buái. Má anh hay bá cháng náng nhá, “bà đái con bà lên đáu nên nó sanh há...”, cái chá “con bà” có náy, biát đáu. Mái ngái i gát gù kát luán, nguyên cá gánh chá có tháng đó là phá cáa, ham chái, suát ngày say xán.

“Tía gián thì áng nói váy thôi”, anh nói vái kháp láng giáng, vái máy đáa em, lám mát táng cái gát đáu. Đáa con ngá ngác tháng bá cha má chái té tát là nó không giáng há, không phái con há, con há thì đáu có tá há nông nái váy... kiáu đó thiên há thiáu chi.

Nháng thiên há không câu đó nhá nháng lái trán trái cuái cùng, há chá chái vái theo trong lúc cám roi rát tháng ngá ngác cá cháy ngái ngái ngoài ruáng, hoác lúc nó đang nám sáp chá đánh đòn trên báng a, hoác nó đang trán trên tuát đát cây đáa. Tía anh thì nói nhá thá vết hát bao nhiêu tàn hái đá nhán mát thông đáp tái quan tráng. Và ông già dùng cái chát cáa mình đá làm mát cái đáu chám báo tàn.

Bà Út nói tái nghiáp, tháng Hai bá cát cháy máu. Bà già mù này đáng nhá ngái há hàng bên nái duy nhát cháng nghi ngá thân phán anh. Chác vì bà không nhìn tháy nháng đáu hiáu nào đó trên ngái anh, đác cho là lác loài. Mái lán anh ghé chái, bà lái báng quá, có thá lái gì bán báng lái ngái đáu con. Tía con gián thì nói váy thôi, anh trá lái trong lúc ngá vào cái kiáng soi trên tá áo, tá hái sao vành tai anh hái méo và cáng chân mánh khánh. Sao tóc mình lái hái ngã náu, cá dòng há có ai váy đáu ?

Câu hái đó chá có hai ngái có thá trá lái, nháng đã vá đát cá rái. Mái tái anh ván tháng nhìn nháng thân nhang cháy, mong nó uán cong thành mát tín hiáu gì đó, có thá cháng mình đác thân phán cáa mình. Nháng tàn nhang thán nhiên rái vái, rái rác và tá nhát.

Đám em anh chác cũng không nhán đác cuác báo máng nào, tái nó đán lát lát. Nhiáu báa anh tháy Tá Thánh chá khách ngang nhà và không há phóng mát qua khoáng sân mác đáy lúa ráy. Lán gán nhát là trác giá đáu cáa ông già hai ngày, Tá Thánh ghé nhà, tháp nhang khán vái rám rái che cái nón lá lên lá háng tía đám đi, báo “Tía tôi thì tôi thá...”. Chiác xe cà tàng vát đi vá nên mát đáng bay tán loán cáa tàn nhang.

Báa đó anh đang bá áo túi xám đác may theo kiáu tía tháng mác hái còn sáng, và râu anh

Khói Nùng

Tác Giả: Nguy&n Ng&c T&

Thứ Tư, 22 Tháng 2 Năm 2012 07:29

cũng làm cho mình râu ông già. Chẳng cần cây gậy nũa thôi, anh sẽ thành bện sao cả người cha trong nhà, nhưng thằng T& Th&nh không để mình xa. Chẳng cần nó kêu “ui là trời anh Hai y h&t tía...”, anh cho nó mấy ch& vàng luôn cũng đáng. Nhưng rồi cuối cùng bện trên nhà anh là hay để mình mua kẹo, mỗi khi thằng th&t ba giờ ông n&i quá ch&ng.

Gi& coi kỹ cho kẹo, anh thấy mặt mình ch& thi&u vài nếp nhăn, thế đó muốn có phải cần có thời gian. Râu tóc thì cũng đã bạc rồi, chẳng sau mặt lên giờ má, nhìn nhà trẻ học hoặc, th&a vào hàng, mấy đứa em kêu mình công chuyện không tí... Chẳng xót quá, mình cứ xui ch&ng đâu đi th& cái di truyền gì đó, cho người ta sáng mặt ra. Anh đang chăm r&&u cúng, quay mặt vô vách n&t, thôi để ông có tào lao, tía giờ n thì nói vậy... Anh sẽ ch& về b&t gặp cái ý nghĩ, làm như là ông già là sẽ th&t ?!

- Gi& năm sau cũng n&u để sáu mâm cho tui - Anh cứ gặp người, tiếng vang ra ngoài thính không.

Ngoài để ông toàn khói n&ng là khói n&ng, h&a nên mặt th& o &nh gặp n&ng. Thế giờ sao mà vô ng tanh.